

Arrest

nr. 139 721 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2014 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2014.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. IMANDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van huidig beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

1.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de partijen bij beschikking van 22 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.3. In deze beschikking werd het volgende gesteld: *“De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vijfde lid, van voormelde wet voorziene termijn van 15 dagen geen synthesesemorie ingediend. Met toepassing van artikel 39/81, zesde lid, van voormelde wet met de Raad onverwijld uitspraak doen waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”*

1.4. Verzoeker richt op 7 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 5 februari 2015 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord en wijst er daarbij op dat de vraag om te worden gehoord niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie, zodat de argumentatie die de verzoekende partij in dit proceduristuk heeft opgenomen uit de debatten moet worden geweerd. De verzoekende partij stelt dat het laattijdig indienen van haar synthesesemorie berust op een foutieve lezing door haar vorige advocaat van de dubbele termijn van 8 en 15 dagen uit artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980. Aangezien zij zich zelf in de Filipijnen bevond en zich voor de thans gevoerde procedure liet vertegenwoordigen door een advocaat bij wie keuze van woonplaats werd gedaan en zij daarenboven het Nederlands niet machtig is, is er sprake van een situatie van overmacht in haren hoofde. Verder zou het vaststellen van het gebrek aan belang, terwijl dit nog wel degelijk voorhanden is, een buitensporige sanctie inhouden en getuigen van een overdreven formalisme. De verzoekende partij vraagt de Raad om te oordelen op grond van het oorspronkelijke tijdige verzoekschrift waarvan de synthesesemorie slechts een samenvatting is. De verwerende partij vraagt om het beroep te verwerpen op grond van artikel 39/81, zesde lid van de wet van 15 december 1980.”

1.6. Uit het rechtplegingsdossier blijkt dat het aangetekend schrijven van de griffie waarin verzoeker verzocht werd om zijn wens kenbaar te maken m.b.t. het al dan niet neerleggen van een synthesesemorie, aan de post aangeboden werd op 28 juli 2014. Bij aangetekend schrijven van 5 augustus 2014 meldde verzoeker dat hij een synthesesemorie zou neerleggen, die hij bij aangetekend schrijven van 19 augustus 2014 daadwerkelijk neerlegde. De laatste nuttige dag voor verzoeker om een synthesesemorie neer te leggen was echter 14 augustus 2014. Verzoeker betwist niet dat de synthesesemorie in casu laattijdig werd neergelegd. Door het feit dat de advocaat als lasthebber zijn cliënt, de lastgever, vertegenwoordigt, is zijn foutieve handeling tegenstelbaar aan verzoeker, zijnde de lastgever. Er zijn geen indicaties dat de advocaat van verzoeker een verplichte lasthebber was. Een advocaat kan zich voorts bezwaarlijk verstoppen achter een verkeerde lezing van een volgens hem complex wetsartikel. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op overmacht in deze. Verzoekers oordeel dat het vaststellen van de sanctie van het gebrek aan belang buitensporig is en getuigt van een overdreven formalisme en dat het beroep moet beslecht worden aan de hand van het tijdig ingediend verzoekschrift, laat de Raad niet toe af te wijken van de in artikel 39/81, zesde lid van de Vreemdelingenwet voorziene sanctie van het gebrek aan belang, die moet toegepast worden indien de

verzoekende partij niet binnen de in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn een synthesememorie heeft ingediend.

1.7. De beschikking blijft derhalve overeind. Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijke vereiste belang.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA